

f. eks. i tilfælde, hvor en fabrik, der drives som en helhed, er beliggende i flere kommuner, enten fordi fabrikkens samlede areal ligger hen over en kommunegrænse, eller fordi de forskellige led af virksomheden foregår fra ejendomme beliggende i to eller flere kommuner. For forsikringsforetagender foreslås fordelingen som hidtil i reglen foretaget efter bruttopræmieindtægten. Derimod er særreglen om fordeling af indtægten fra detailudsalg efter størrelsen af disses omsætning udeladt, idet man, hvor fordelingen ikke kan foretages på grundlag af regnskabet, oftest vil nå et lige så tilfredsstillende fordelingsgrundlag efter „lønningsreglen“.

Den indenrigsministeriet hidtil tillagte bemyndigelse til at fastlægge fordelingsnormen i tilfælde, hvor ingen af de i loven opregnede fordelingsregler er anvendelige, foreslås nu tillagt erhvervsskatteudvalget, der efter den foreslåede § 35, stk. 3, tillige skal være ankeinstans med hensyn til spørgsmål om fordelingen mellem kommunerne i øvrigt. Herved opnås, at afgørelsen af fordelings spørgsmål m. v., der fremtidig alene vil være et spørgsmål kommunerne imellem uden direkte interesse for selskaberne m. v., vil blive henlagt til et i forvejen eksisterende organ, hvor kommunerne er repræsenteret gennem deres organisationer. Udvalget varetager i forvejen administrationen af de tilsvarende fordelingsregler ved ansættelse til erhvervsskat, jfr. bemærkningerne til § 5.

Den foreslåede § 35 indeholder nærmere regler for fremgangsmåden ved fordelingen:

I stk. 1 foreslås det, at den i § 25, stk. 1, jfr. § 24, i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. omhandlede kommune normalt skal forestå fordelingen af den kommunale andel af indkomstskatten mellem de berettigede kommuner. Dette vil nærmere sige den kommune, hvori selskabet, foreningen m. v. med henblik på beskatning skal optages på mandtalslisten, eller for så vidt angår aktieselskaber: den kommune, i hvilken de ifølge den stød fundne anmeldelse til aktieselskabsregisteret har deres hjemsted; for så vidt angår andre her i landet hjemmehørende selskaber, foreninger m. v.: den kommune, i hvilken hovedkontoret findes, eller hvorfra bestyrelsen foregår, og for så vidt angår udenlandske selskaber, foreninger m. v.: den kommune, i hvilken den skattepligtige virksomhed er beliggende. Da det imidlertid forekommer, at et selskab, en forening m. v. kun har ringe eller evt. slet ingen tilknytning til fornævnte kommune, idet virksomheden udelukkende eller i det væsentlige foregår i en eller flere andre kommuner, foreslås det at give indenrigsministeren bemyn-

digelse til at bestemme, at denne anden kommune eller — hvis der er flere — den ene af disse skal forestå fordelingen, eventuelt med den virkning, at den pågældende kommune bliver eneberettiget til andelen, jfr. stk. 3 i forslaget til en ny § 33 og bemærkningerne foran til denne bestemmelse.

Ifølge kommuneskattelovens § 36, stk. 7, er skattepligtige selskaber og foreningers bestyrelse under bødetsvang pligtige at give opholdskommunen de oplysninger, som kommunalbestyrelsen finder nødvendige for at kunne foretage fordelingen. I den foreslåede § 36 er der fastsat bestemmelser om, at der kan kræves oplysninger fra selskabernes bestyrelse, men spørgsmålet om gennemtvungelse af et forlangende om oplysninger ved daglige bøder er henlagt til indenrigsministeriet på samme måde, som spørgsmålet om gennemtvungelse af oplysningspligten i henhold til §§ 6-8 i kontrolloven (lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957) efter denne lovs § 9 er henlagt til finansministeren.

Til § 10.

Ved den foreslåede bestemmelse tilsigter man at ophæve de tilbageværende særlige kommunale skatteprivilegier, hvoraf der efter det for indenrigsministeriet oplyste findes følgende:

1) I kongeligt åbent brev af 26. maj 1699 vedrørende gaver og privilegier til *Roskilde adelige Jomfrukloster* hedder det bl. a.: „Herforuden have Vi og allernaadigst bevilget, at alle de Personer, som henhører under denne Stiftning, eller og nogen Betjening og Opvartning derved kunne have, og sig der paa Stedet virkelig opholde, for alle personel Skatter, hvorledes de og kunne vorde paabudne, til evig Tid maa være fri og forskaanede.“

I 2 domme fra 1908 og 1909 (U.f.R. 1908, side 611, og 1909, side 796) blev det statueret, at denne fritagelsesregel stadig var gældende henholdsvis for så vidt angår skatten til kommunen og skatten til staten. For *statsskattens* vedkommende blev privilegiet ophævet ved bestemmelsen i statsskatte-loven (nr. 144) af 8. juni 1912, § 3, stk. 2, hvorefter alle andre (end de i paragraffens stk. 1 nævnte) hidtil gældende undtagelser fra skattepligten faldt bort.

Fritagelsen er derimod ikke ophævet med hensyn til *skatten til kommunen*. Denne fritagelse forekommer ikke rimelig i betragtning af, at klosterets beboere, konventualinder såvel som funktionærer, har samme adgang som andre til de goder, kommunen (Himmelev) yder sine indbyggere.

2) Ved kgl. resolution af 2. juli 1828 blev der indrømmet medlemmerne af de reformerte og katolske menigheder i Fredericia fritagelse for at